

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **V. R.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR:,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2019, č. j. OAM-259/LE-BA04-BA04-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2019, č. j. OAM-259/LE-BA04-BA04-2019, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti a nezohlednil okolnosti případu žalobce, porušení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť řešení žalovaného není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu, porušení § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všem skutečnostem svědčícím ve prospěch žalobce a nezohlednil vše, co vyšlo v řízení najevo,

porušení § 52 správního řádu, z důvodu, že žalovaný neprovedl potřebné důkazy, § 68 odst. 3 správního řádu z důvodu nedostatečného odůvodnění a konečně porušení § 14a zákona o azylu, protože žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy.

3. Žalobce odkazuje ohledně důvodů, pro které žádá o mezinárodní ochranu, na svou výpověď. Hlavním důvodem jsou obavy z vyhrožování a fyzického násilí, které žalobce již ve vlasti zažil, z tohoto důvodu je žalobce názoru, že by mu měla být poskytnuta doplňková ochrana. Žalobce dále namítá nedostatečné odůvodnění rozhodnutí v souvislosti s posouzením, zda žalobci hrozí při návratu do vlasti vážná újma.
4. Dle žalobce jsou v jeho případě dány azylově relevantní důvody, neboť mu při návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalovaný pochybil, neboť informace posoudil jako zkreslené a účelové. Taktéž nelze dle žalobce považovat jeho žádost za snahu o legalizaci pobytu. K tomu žalobce podotýká, že jelikož je cizincem bez právního vzdělání, neorientuje se v právní úpravě ČR a z toho důvodů se snaží získat pobytové oprávnění cestou žádosti o mezinárodní ochranu.
5. Žalovaný vyjádřil s žalobou nesouhlas. Při rozhodnutí zohlednil všechna tvrzení uvedená žalobcem a přihlédl k nim, opatřil si též adekvátní podklady. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a žalovaný jej řádně odůvodnil. V průběhu správního řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný poukázal na to, že žalobní námitky jsou velmi obecné, žaloba je tudíž neprojednatelná. Žalobce neuvedl žádnou konkrétní námitku, ze které by bylo zřejmé, jakého konkrétního pochybení se žalovaný měl podle něj dopustit. K tvrzením žalobce ohledně napadení ze strany emigrantů z Donbasu či „kluků z města“ žalovaný uvedl, že žalobce se v souvislosti s jejich protiprávním jednáním ani nepokusil věc řešit s tamními státními orgány, nelze proto tvrdit, že mu nepomohly. Žalovaný své rozhodnutí považuje za řádně odůvodněné včetně úvah o tom, že žalobci nehrozí ve vlasti nebezpečí vážné újmy.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Žalobce uvedl, že v ČR žije jeho rodina a známí, chtěl by zde proto zůstat. Uvedl, že je svobodný, v ČR má dceru, pochází ze Zakarpatské oblasti a že není politicky aktivní. Při pohovoru uvedl, že v ČR již předtím byl na návštěvě u otce, když se pak vrátil na Ukrajinu, byli u něj emigranti z Donbasu, byl v organizaci Karpatská Sič. Také kluci z jeho města po žalobci vymáhali peníze a vyhrožovali mu včetně fyzického napadení. Poté jel zpět do ČR. Na policii se žalobce ohledně uvedeného incidentu neobrátil, neboť se domnívá, že na Ukrajině mu nikdo nepomůže. Žalobce zaslal žalovanému dopis, ve kterém uvedl další doplňující informace. Ve věku 16 – 18 let byl aktivista a domníval se, že jeho povinností je pozvednutí jeho státu. Vstoupil proto do organizace Karpatská Sič a společně s ostatními dobrovolníky podnikal různou činnost s cílem zlepšit život na Ukrajině. Chtěl odejít bojovat na východ, účastnil se proto výcviků, aby mohl být následně vyslán jako dobrovolník na ATO. Poté začaly jeho problémy s emigranty z Donbasu, a též s lidmi z jeho města, kteří jej opakovaně mučili. Policii žalobce nekontaktoval. Následně utekl do města S. a k otci do ČR, kdy si myslel, že když zde chvíli posečká, situace se zklidní. Když se ale vrátil na Ukrajinu, začali po něm vymáhat peníze. Členové organizace na něj tlačili, aby šel bojovat, když absolvoval přípravu, to žalobce odmítl a odešel opět do ČR, kde je podle něj vše v pořádku, má ale problém s vízem. S partnerkou měli svatbu, poté otěhotněla, měsíc před porodem však skončilo žalobci vízum a dostal se tak do neřešitelné situace, kterou se nyní snaží změnit prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu.

8. Žalovaný vydal dne 10. 9. 2019 rozhodnutí, jímž mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by mu za ně mohlo ve vlasti hrozit pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž žalovaný nenalezl azylově relevantní důvod z hlediska příslušnosti k určité skupině podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žádost žalobce považuje za účelovou, neboť ji podal až poté, co byl zadržen a zajištěn, přitom pokud by jeho obavy z návratu byly závažné, měl se na správní orgán obrátit ihned. Žalobce se navíc na Ukrajinu opakovaně vracel. K tvrzením žalobce ohledně výhrůžek a napadení ze strany emigrantů z Donbasu, jakož i k problémům s lidmi z města či problémům souvisejícím s jeho členstvím v organizaci Karpatská Sič, žalovaný uvedl, že ve všech zmíněných případech se jednalo o protiprávní jednání soukromých osob, které není možné podřadit pod pojem pronásledování. Aby se mohlo jednat o pronásledování, muselo by být prokázáno, že se žalobce nemůže účinně obrátit ohledně svých problémů na státní orgány Ukrajiny. Žalobce však nekontaktoval ani tamní policii, na státní orgány se vůbec neobrátil, a ty mu proto ani nemohly poskytnout jakoukoli pomoc. Udělení azylu podle § 13 zákona o azylu rovněž není možné, neboť žalobce nesplňuje ústřední podmínku, a sice nemá zde rodinného příslušníka, kterému by byl azyl již udělen. Důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu zde též není, rodinné vazby nelze považovat za azylově relevantní důvod s výjimkou mimořádných případů.
9. Žalovaný neshledal ani možné udělit žalobci doplňkovou ochranu. Ze zjištěných skutečností nevyplývá, že by žalobci měla při návratu hrozit vážná újma či jiné nebezpečí, neboť konflikt ve východní části země žalovaný nepopírá, avšak žalobce se dlouhodobě zdržoval v Zakarpatské oblasti, která je považována za bezpečnou. Uložení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 písm. a) až c) proto žalovaný vyloučil, stejně jako uložení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu kterému brání stejná překážka, jako uložení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, a sice že chybí podmínka uložení, v tomto případě, doplňkové ochrany rodinným příslušníkům. Vycestováním žalobce nedojde ani k porušení mezinárodních závazků ČR, proto žalovaný dodal, že žalobci nelze udělit ani doplňkovou ochranu dle 14a písm. d).
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, čímž byl jeho souhlas presumován.
12. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
13. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
14. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

15. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
16. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
17. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „*[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“
18. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „*[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
19. Soud úvodem konstatuje, že námitky žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů jsou značně obecné. Žalovaný pouze uvedl jejich výčet, aniž by jakkoli konkretizoval, v čem spatřuje jednotlivá pochybení, kterých se žalovaný vůči němu měl dopustit. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Lze poznamenat, že „*[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti. Soud dále uvádí, že řešení přijaté žalovaným je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem případu. K tomu soud podotýká, že žalobce žalovanému vytýká, že jeho individuální situaci nezohlednil a neprovedl pro řízení potřebné důkazy, avšak sám svá tvrzení nikterak ani v tomto směru nespecifikuje, z jeho obecných námitek žádné konkrétní pochybení žalovaného nevyplývá.
20. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovodil závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „*Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s.*

ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „*mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.*“

21. Soud námitku žalobce, že mu měla být udělena doplňková ochrana, důvodnou neshledal. Žalovaný při rozhodování vycházel jednak z výpovědi žalobce, a dále z informací, které za tímto účelem opatřil, kdy konkrétně vycházel Informace OAMP MV ČR Ukrajina: situace v zemi – politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 25. 4. 2019. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí postupně vypořádal s jednotlivými možnostmi udělení mezinárodní ochrany, avšak žádný relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany u žalobce nebyl shledán.
22. Pokud jde o možnost udělit žalobci azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný uvedl, že z žádných zjištěných skutečností nevyplynulo, že by žalobce ve vlasti vyvíjel činnost, za kterou by mohl být pronásledován. Žalobce ve výpovědi uvedl, že byl ve vlasti členem organizace Karpatská Sič. Podrobněji se k tomu vyjádřil v dopise adresovaném žalovanému. Uvedl, že se jednalo o organizaci, která měla za cíl snahu o zlepšení života na Ukrajině. Za tím účelem se žalobce spolu s ostatními dobrovolníky snažil v tomto směru podnikat různé kroky, a to včetně podstoupení výcviku, kdy měl následně být vyslán jako dobrovolník na ATO. Žalobce v této souvislosti dodal, že od té doby mu začaly problémy s emigranty z Donbasu a lidmi z města. Následně však žalobce potvrdil, že se ohledně tvrzeného protiprávního jednání těchto osob nikdy neobrátil na policii, aby problémy řešil, neboť se domníval, že policie se bude věcí zabývat pouze, pokud jí zaplatí.
23. Podstatou námitky žalobce jsou jeho obavy z možného opětovného protiprávního jednání uvedených osob. V této souvislosti se žalobce domnívá, že by mu měla být udělena doplňková ochrana. Žalovaný se v rozhodnutí vypořádal jednak s možností udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu, neopomenul však ani posoudit, zda je zde možnost, že by žalobce mohl být ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu. Naplnění podmínek ani jedné z těchto alternativ však žalovaný neshledal. Otázkou možné hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 – 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: „*Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.*“ V dané věci bylo tedy třeba posoudit, zda se žalobce mohl obracet na státní orgány či nikoli.

24. Žalovaný zkoumal objektivní poměry na Ukrajině v opatřených podkladech, přičemž konstatoval, že Zakarpatská oblast je plně pod kontrolou ukrajinské vlády a zákony zde jsou bezpečnostními složkami dodržovány. Zjistil též, že současná ukrajinská vláda zavádí rozsáhlé reformy ke zlepšení vymahatelnosti práva a ochrany lidských práv a usiluje o posílení právní státu. Žalobce tedy měl k dispozici možnost využít vnitřní ochranu v rámci Ukrajiny, obrátit se s obavami či problémy na policii, ale této možnosti nevyužil, naopak se odvolal na ničím nepodloženou spekulaci o zkorumpovanosti příslušných míst. Neprokázal ani, že by byla situace natolik špatná, že by takové řešení bylo nemožné. Tento subjektivní dojem žalobce o zkorumpovanosti policie či případně nadřízených a kontrolních složek však nemůže ospravedlnit jeho rezignaci na snahu hledat zastání u orgánů státu, jestliže tento dojem nemá oporu v objektivních poměrech. Pokud jde o možnost aplikace § 12, žalovaný konstatoval, že jednání soukromých osob v daném případě nelze považovat za pronásledování. Z téhož důvodu žalovaný dovodil, že z žádných okolností nevyplyvá, že by žalobci ve vlasti měla hrozit vážná újma, žalobce má možnost řešit svou záležitost s policií ve vlasti, žalobci proto neudělil ani doplňkovou ochranu.
25. Žalovaný rovněž nedošel k závěru, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit pronásledování z důvodu příslušnosti k určité skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle § 13 a 14b zákona o azylu, tj. rodinní příslušníci nemají udělen azyl či doplňkovou ochranu. U žalobce nebyl shledán ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, na základě kterého by mu mohl být udělen azyl z humanitárních důvodů. Skutečnost, že má žalobce v ČR rodinu a známé, není sama o sobě azylově relevantní.
26. Jakkoli soud chápe, že situace žalobce je jistě nelehká, nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení jeho pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem. Pokud jde o jeho soukromé a rodinné vazby, jeho partnerka i dcera jsou rovněž občanky Ukrajiny, mohou se proto na Ukrajinu vrátit společně s žalobcem. K porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním může přitom dojít (až na výjimky) v situaci, kdy by byl zcela znemožněn rodinný život v zemi původu žadatele. Žalobce přitom neprokázal, že by nemohl na Ukrajině své vazby realizovat, nepoukázal na žádnou konkrétní překážku.
27. U žalobce nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, trest smrti byl na Ukrajině zrušen. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a s ohledem na to, že žalobce žil před odjezdem z Ukrajiny v Zakarpatské oblasti, kde je situace

plně pod kontrolou centrální vlády, lze konstatovat, že jeho bezpečný návrat je možný. Soud k tomu pouze dodává, že udělení podle § 14a odst. 2 písm. d) zde rovněž není naplněno, neboť vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

28. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
29. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. února 2020

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce

Shodu s prvopoiskem potvrzuje: